

mgyoe.com

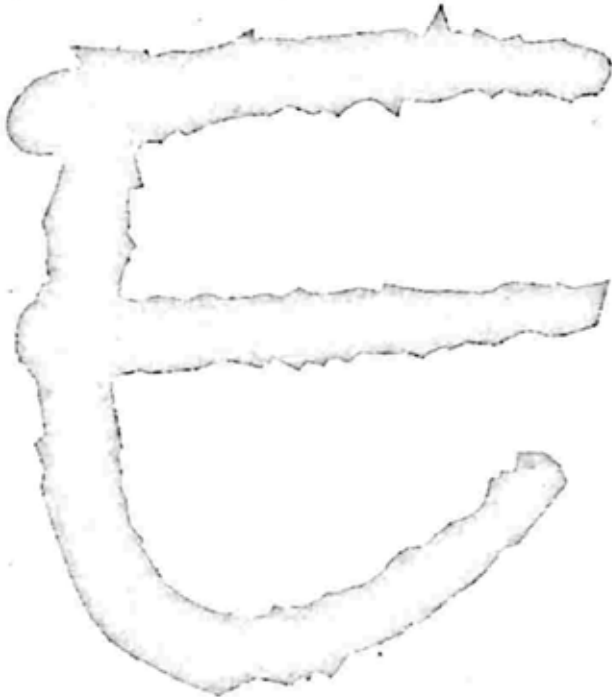

E00003

1,300.00 KS

မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်း	- ဖေသစ်တည်
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးစန်းဦး(မြ-၀၃၇၂၃)၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ ၈၅ ၁၆၄ လမ်းတာမွေ။
ပုံနှိပ်သူ	- ဒေါ်ဝင်းမာ(မြ-၀၉၇၃၃)၊ စိတ်ကူးချိုချို - ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။
စာအုပ်ချုပ်	- ဦးမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်
ပထမအကြိမ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၀၁၁၊ ၂၀၁၁၊ ဂရိတ်စတင်အာရှ	

အောင်စည်သာ
 လူငယ်တွေ့စကားလုံးများ/
 အောင်စည်သာ ။ - ရန်ကုန်။
 စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ၊ ၂၀၁၃။
 စာမျက်နှာ မျက်နှာ၊
 ၁၃ .၂ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ
 (၁) လူငယ်တွေ့စကားလုံးများ

မာတိကာ

- အမှာစာ	က
၁။ ဘဝ	၁
၂။ မိသားစု	၄
၃။ ရွေးချယ်ခြင်း	၇
၄။ ကိုယ်ကျင့်တရား	၁၀
၅။ လွတ်လပ်ခြင်း	၁၃
၆။ စွန့်စားခြင်း	၁၆
၇။ ရင့်ကျက်ခြင်း	၁၉
၈။ နည်းပညာ	၂၂
၉။ ပဋိပက္ခ	၂၅
၁၀။ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးမှု	၂၈
၁၁။ အပြောင်းအလဲ	၃၁
၁၂။ သင်ခန်းစာ	၃၄
၁၃။ အခက်အခဲ	၃၇
၁၄။ ကံတရား	၄၀
၁၅။ အတိတ်	၄၃
၁၆။ နောင်တ	၄၆
၁၇။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု	၄၉
၁၈။ အကြောက်တရား	၅၂

၁၉။	အကောင်းမြင်စိတ်	၅၅
၂၀။	စည်းကမ်း	၅၈
၂၁။	အနာဂတ်	၆၁
၂၂။	ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်း	၆၄
၂၃။	ရည်မှန်းချက်နဲ့ ဝါသနာ	၆၇
၂၄။	ကတိ	၇၀
၂၅။	အောင်မြင်မှု	၇၃
၂၆။	အရှုံး	၇၆
၂၇။	ပျော်ရွှင်ခြင်း	၇၉
၂၈။	ရလဒ်	၈၂
၂၉။	အကြောင်းပြချက်	၈၅
၃၀။	အမှန်တရား	၈၈

အမှာ

နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံး တဲ့။ ရှေးလူကြီးတွေက 'ရေး
 သားမှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ စာတစ်လုံးဟာ နှုတ်မှ
 အခွန်းတစ်ရာ ပြောတာနဲ့ ညီမျှတယ်' ဆိုတာနဲ့ ပတ်
 သက်ပြီး ပြောထားတဲ့ စကားပုံလေးတစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်
 တော်ကတော့ နှုတ်က ပြောတဲ့စကားဖြစ်စေ၊ စာနဲ့
 ရေးတဲ့ စကားဖြစ်စေ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ အထူး
 သဖြင့် စကားတွေထက် စကားလုံးတွေရဲ့ လေးနက်
 မှ၊ စကားလုံးတွေရဲ့ နောက်က အဓိပ္ပာယ်ကို ပိုပြီး
 စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ နေ့စဉ်ပြောဆို၊ ရေးသားပြုစု
 နေမှုတွေမှာ စကားလုံးရွေးချယ်မှုကလည်း အရေးပါ
 တဲ့ အခန်းကဏ္ဍကနေ ပါဝင်နေပါတယ်။ စကားလုံး
 တွေက ကျွန်တော်တို့ ပြောလိုတဲ့ အကြောင်းအရာ
 တွေကို သရုပ်ဖော်ပေးကြတယ်။ စကားလုံးတွေမှတစ်
 ဆင့် ပြောသူရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကို ခန့်မှန်းလို့ ရတယ်။
 စကားလုံးတွေမှတစ်ဆင့် ပြောသူတွေရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်
 ကို လေ့လာလို့ရတယ်။ စကားလုံးတွေမှ တစ်ဆင့်
 ပြောသူ၊ ရေးသူတွေ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခက်အခဲတွေကို

တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း တွေ့ရတတ်တယ်။ စကားလုံးတွေက
တစ်ဆင့် ဘဝကို ပုံဖော်နေလို့ ရတယ်ပေါ့ဗျာ။

ဒီစာအုပ်လေးကတော့ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အစိတ်
အပိုင်းတစ်ခုမှာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့၊ ကြားဖူးခဲ့ရတဲ့၊ ဖတ်
ဖူးခဲ့ရတဲ့ စကားလုံးတွေအပေါ် ကျွန်တော့် ခံစားချက်၊
ကျွန်တော့်အမြင်၊ ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံ၊ ကျွန်တော့်
ရဲ့ တူးဆွချက်လေးတွေပါ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်
တော့်ဘဝရဲ့ စကားလုံးမှတ်တမ်း တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း
ပေါ့ဗျာ။ ဒီစာအုပ်ထဲက စာပိုဒ်ကလေး အများစုက
စကားလုံးတွေအပေါ် အကောင်းဆုံး အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆို
ချက်မဟုတ်သလို၊ စကားလုံးတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပဋိ
ပက္ခတွေရဲ့ အဖြေလည်း မဟုတ်ရပါဘူး။ မြင်လိုက်ရ
တဲ့ စကားလုံးအပေါ် အတွေးတစ်စ ဆွဲထုတ်ခြင်းသာ
ဖြစ်တဲ့အတွက် လွတ်လပ်စွာ ကွဲလွဲခွင့်ရှိပါကြောင်း။

လေးစားလျက်
အောင်စည်သာ

ဘဝ

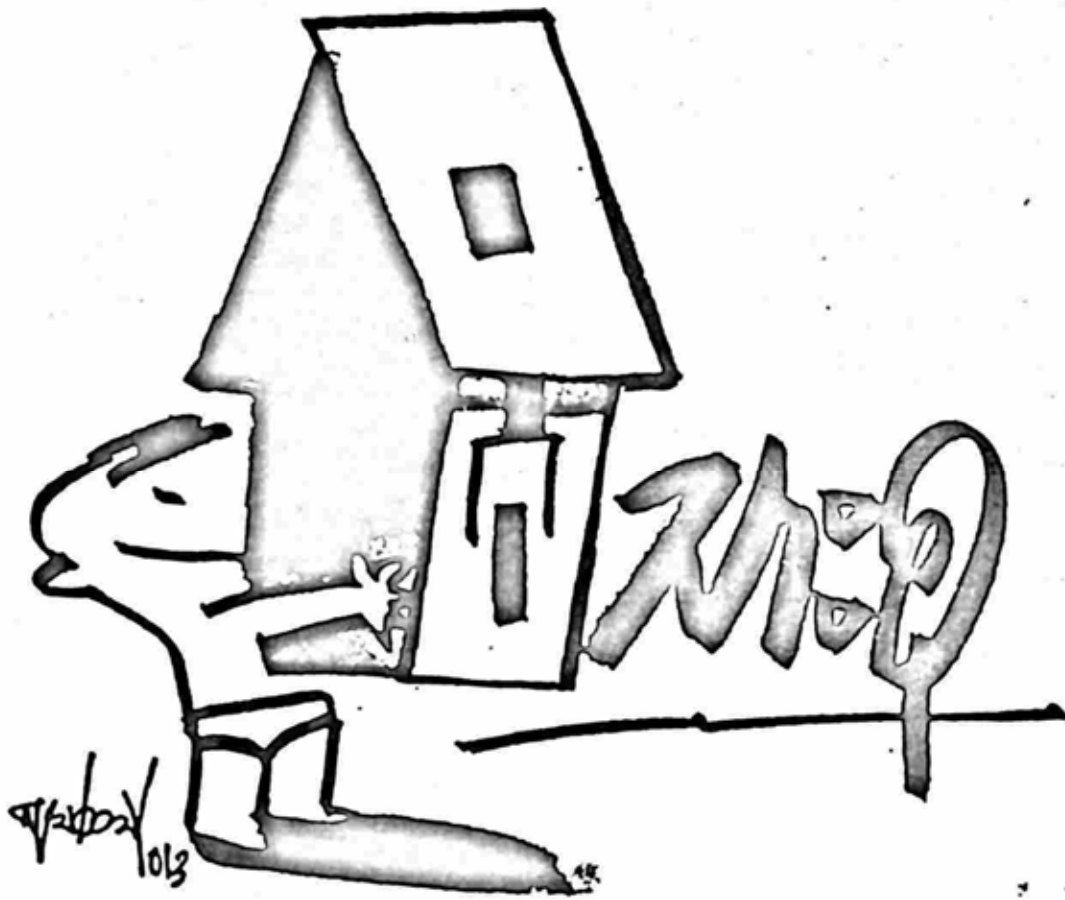
ဘဝဆိုတဲ့ စကားလုံးကလည်း လူတွေရဲ့ ဘဝမှာ တော်တော်နေရာ ယူတတ်တဲ့ စကားလုံး။ စာအုပ် စာပေတွေမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရုပ်ရှင်ကားထဲ မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နေ့စဉ်ပြောတဲ့ စကားတွေမှာ ဖြစ်ဖြစ် ဘဝဆိုတဲ့ စကားလုံး ကို တော်တော်လေး သတိပြုမိပါတယ်။ ခုလည်းကြည့်၊ ကျွန်တော့် စာအုပ် ခေါင်းစဉ်က စကားလုံးများနဲ့ ဘဝ၊ ရွေးချယ်တဲ့စာပိုဒ်ခေါင်းစဉ်က ဘဝ၊ ခု စာထဲမှာလည်း ဘဝဆိုတဲ့ စကားလုံး ရာနဲ့ချီ ပါဝင်နေပါလိမ့်မယ်။ ကဲ... အဲဒီလောက် အရေးပါနေတဲ့ စကားလုံးဆိုတော့လည်း တွေးမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြောပြောနေတဲ့ ဘဝဆိုတာ ဘာလဲပေါ့။ တချို့က ပြောကြ တယ်၊ ဘဝဆိုတာ ကစားပွဲတဲ့။ ဘာလို့ဆို ဘဝဆိုတာ အနိုင်အရှုံးတွေနဲ့ ဖြတ်သန်းရတယ်။ ပန်းတိုင်ကို ရောက်အောင် ပြိုင်ဆိုင်ရုန်းကန်ရတယ်။

ဒါ့အပြင် သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းမျဉ်းတွေလည်း ရှိသေးရဲ့။ တစ်ခုပဲ ကွာတာက ဘဝဆိုတဲ့ ကစားပွဲက ရိုးရိုးကစားပွဲတွေထက် အချိန်ပိုကြာ၊ အနိုင်အရှုံးကလည်း မသဲကွဲ၊ ပိုပြီးတော့လည်း ရုန်းကန်ရတာပါပဲ။ တချို့ ကတော့ ဘဝကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြတယ်၊ တိုက်ပွဲတဲ့။ ကစားပွဲနဲ့ ဆင်ပေမယ့် ရည်မှန်းရာကို တိုက်ခိုက်ယူခြင်း သဘောတွေ၊ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းတွေကို မထိမဲ့မြင် ပြုလုပ်လာခြင်း၊ တရားမျှတမှုကို ဥပေက္ခာပြုခြင်း သဘောတွေ နည်းနည်း ပါဝင်လာတဲ့ အဓိပ္ပာယ်သတ်မှတ်

ချက်ပေါ့။ ဒီလို သတ်မှတ်ခြင်းကလည်း ကျွန်တော်တို့ တစ်ခါတစ်ရံ ကြုံရတဲ့ မမျှတမှုတွေ၊ ဖိနှိပ်မှုတွေ၊ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်တဲ့ လမ်းခရီးတွေ အတွက် ကောင်းကောင်းကို ထင်ဟပ်နိုင်တဲ့ ဖွင့်ဆိုထားချက်ပါပဲ။ အဲဒီလိုပဲ တခြားသော ပညာရှင်တွေ၊ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့လူတွေက ဒီစကားလုံးကို သူတို့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အခြေအနေ၊ သူတို့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်၊ သူတို့ ရုန်းကန်ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေပေါ် မူတည်ပြီး အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုလိုက်သမှ လိုက်လို့တောင် မဆုံးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ များပြားလှတဲ့ မတူညီတဲ့ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်တိုင်းဟာ မတူညီတဲ့ ဘဝတစ်ခုစီကနေ ထွက်ပေါ်လာတာပါပဲ။

အပေါ်က အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုသူ၊ အောင်မြင်ထင်ရှား ကျော်ကြားသူ၊ ရုန်းကန်ကြိုးစားရင်ဆိုင်သူတွေဟာ မတူညီတဲ့ သူတို့ဘဝတွေကို အောင်မြင်အောင်၊ ခရီးရောက်အောင် အရင် ကြိုးစားခဲ့ကြရတယ်။ ပြီးမှ သူတို့ရဲ့ ဘဝဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုထုတ်ဖော်နိုင်ခဲ့ကြတာပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဘဝဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ဘဝနဲ့ ယှဉ်တဲ့ ဖွင့်ဆိုချက် ကောင်းကောင်းလေးတစ်ခု ပေးနိုင်ဖို့ ကိုယ်တိုင်အောင်မြင်အောင် (ဒါမှမဟုတ်) ခရီးရောက်အောင် အရင်ကြိုးစားကြည့်ဖို့ လိုမှာပါ။

မိသားစု

ကျွန်တော်က တစ်ဦးတည်းသော သားပါ။ ပြေးကြည့်ရင် မိသားစု ရယ်ဆိုလို့ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် ဒီသုံးယောက်သာ ရှိပါတယ်။ မိသားစုဆိုတဲ့ စကားလုံးက လူတိုင်းအတွက် အရေးမပါတောင် လူတိုင်းရဲ့ ဘဝမှာတော့ ဖျောက်ဖျက်မရတဲ့ စကားလုံးတွေထဲက တစ်ခုပေါ့။ တချို့က မိသားစုကို ကွန်းခိုရာ၊ နွေးထွေးမှုစတဲ့ နာမဝိသေသနတွေနဲ့ အထူး ပြုကြတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မိသားစုဆိုတာ ထို့ထက် မကပါဘူး။ မိသားစုဆိုတဲ့ စကားလုံးက ကျွန်တော့်ကို နွေးထွေးစေတယ်။ ခွန်အားတွေ ရှိစေတယ်။ လုံခြုံမှုတွေ ရစေတယ်။ ထောက်ခံမှုတွေလည်း ပေးပါတယ်။ တချို့က ကိုယ့်အကြောင်းအရာလေးတွေနဲ့ ကိုယ်၊ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ အဆင် မပြေကြဘူး။ အိမ်ထောင်ကွဲ၊ မိဘကွဲ၊ မောင်နှမကွဲ၊ သားကွဲ၊ သမီးကွဲ စသည်ဖြင့် ကံတရားအလိုက် ဘဝမှာ မိသားစုဆိုတဲ့ အနှစ်သာရကို အပြည့် အဝ မခံစားရတဲ့လူတွေကို ကျွန်တော်တွေ့ရတဲ့အခါ အဲဒီလူတွေက မိသားစု ရှိတဲ့ လူတွေထက် ပိုပြီး ကြံ့ခိုင်၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှ ရှေ့ရောက်တာကို တွေ့ရ ပါတယ်။ အဲဒီမှာတင် မိသားစုဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ ခွန်အားဘယ်လောက် ကြီးမားတယ်ဆိုတာ တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကျင်လည်ရတဲ့ဘဝဆိုတာ အမြဲတမ်း ပန်းခင်းလမ်းပေါ် မှာ နင်းလျှောက်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝမှာ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေ၊ စိတ်

ညစ်ညူးစရာအချိန်တွေဆိုတာကို ကျော်ဖြတ်ရတဲ့အခါ ရင်ဖွင့်ဖော်၊ အားပေးဖော်ဆိုတဲ့ အရာလေးကို လူတိုင်းလောက်နီးနီး တောင့်တဖူးကြမှာပါ။ အဲဒီ ကွက်လပ်လေးကို ဖြည့်ပေးမှာက ကိုယ်ချစ်တဲ့၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ချစ်တဲ့ မိသားစုပါပဲ။ နောက်တစ်ခု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတာက ကွဲကွာခြင်းပါ။ မိသားစုဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် အဖော်မွန်ကောင်းဆိုပေမယ့် ကိုယ့်နဲ့အတူ တစ်သက်လုံးနေသွားမလားဆိုတော့ မဟုတ်ပြန်ပါဘူး။ အပေါ်က ပြောခဲ့သလို ကံကြမ္မာက ဖန်တီးလာတဲ့အပေါ်မှာ မမျှော်လင့်တဲ့၊ မထင်မှတ်တဲ့၊ မလိုချင်တဲ့ ကွဲကွာခြင်းဆိုတာတွေ ရှိလာဦးမှာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရှိနေတဲ့ မိသားစုလေးနဲ့ ပျော်အောင် နေမယ်။ ဘဝအခက်အခဲကို အတူတကွ ကျော်ဖြတ်မယ်ပေါ့ဗျာ။ ကံတရားကြောင့် ကွဲကွာရတဲ့အချိန် ရောက်လာတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းရင်ဆိုင်နိုင်အောင်၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာအောင် နေထိုင်မယ်လို့ တွေးမိပါတယ်။ အဲ . . . ဒါပေမဲ့ မိသားစုနဲ့လည်း အတူနေလို့ရမယ်၊ ကံတရားကလည်း မျက်နှာသာပေးမယ်ဆိုရင်တော့လည်း အသက်ထက်ဆုံး မိသားစုဆိုတဲ့စကားလုံးကို အပျော်တွေနဲ့ပဲ ထုံမွမ်းထားချင်တာ ကျွန်တော့် ဆန္ဒပေါ့။ လူတိုင်းကို ကံတရားက မျက်နှာသာပေးပါရက် ကိုယ့်မိသားစုကို တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့၊ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ဝေးသထက်ဝေးအောင် လုပ်မိတဲ့ သူတွေ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းမိတယ်ဗျာ။

ရွေးချယ်ခြင်း

ကျွန်တော် ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ဒီစကားလုံးကို သတိထား မိတယ်ဗျာ။ ဘာလို့ဆို ရှစ်တန်းအောင် ကိုးတန်းရောက်တဲ့အခါမှာ သိပ္ပံ၊ ဝိဇ္ဇာ၊ ဝိပွဲ ဆိုတဲ့ ဘာသာတွဲတွေကို ရွေးချယ်ရတော့မှာပါ။ ရွေးချယ်မှုဆို တဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းကောင်းမသိခင်ကတည်းက ရွေးချယ် မှုတွေကို ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ ငယ်စဉ်က ကစားစရာတွေ၊ မုန့်တွေ၊ သွားလာလည်ပတ်စရာ ကစားကွင်း စတာတွေကို ကျွန်တော် ကလေးဘဝ ရွေးချယ်မှုဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခင်ကတည်းက ရွေးခဲ့တဲ့ အရာတွေပေါ့။ ရှစ်တန်းလောက်ရောက်တဲ့အခါ ရွေးချယ်မှုရဲ့ စွန့်လွှတ်ရခြင်းသဘောကို နည်းနည်း သဘောပေါက်လာတယ်။ ဘာလို့ဆို ကျွန်တော် ရှစ်တန်းအောင် ကိုးတန်းတက်တဲ့အခါ ဘောဂဗေဒနဲ့ တွဲတဲ့ ဝိပွဲဆိုတဲ့ ဘာသာတွဲကို ကျွန် တော်ရွေးချယ်ခဲ့လို့ပါ။ ဝိပွဲဘာသာရပ်ကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် အဲဒီ အခါမှာ လူအများ ရည်မှန်းရာ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေး ကြီးတစ်ခုကို လက်လွှတ်လိုက်ရခြင်းပါပဲ။ ကျွန်တော် ပြတ်သားစွာပဲ ရွေး ချယ်ခဲ့ပါတယ်။ ဘာလို့ဆို ကျွန်တော် အဲဒီဘာသာရပ်၊ အဲဒီ အလုပ်အကိုင် ကို စိတ်မဝင်စားလို့ပါ။ အဲဒီ နောက်ပိုင်း ရွေးချယ်မှုဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တော်တော် နေရာယူခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ရွေးချယ်မှုတိုင်း ကို လွယ်လွယ် ကျော်ဖြတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ရွေးချယ်မှုဆိုတဲ့ စကားလုံး

ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ စွန့်လွှတ်ရခြင်းတွေ၊ အခြေအနေတွေ၊ အချိန်အခါတွေ၊ အခွင့်အလမ်းတွေ၊ ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုး စတာတွေဟာ တွဲလျက်ပါလာတတ်တာပါပဲ။ ရွေးချယ်မှုဆိုတဲ့ စကားကို ပြောကြပြီဆိုရင် မပါမဖြစ် စကားလုံးလေးနောက်တစ်လုံးက 'ငွေဝေခြင်း' ပါပဲ။ ရွေးချယ်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စွန့်လွှတ်ရခြင်းတွေ၊ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲ၊ စိတ်ခံစားမှု၊ ရည်မှန်းချက်၊ ပတ်ဝန်းကျင် စတာတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို တွေဝေစေတဲ့ ဖိအားတွေပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရွေးချယ်မှုတိုင်းကို စွန့်လွှတ်ရမယ့်အရာနဲ့ ရည်မှန်းချက်ချိန်ထိုးပြီးတော့ ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပတ်ဝန်းကျင်ဖိအားတွေကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ ရေတိုအခက်အခဲတွေ၊ ရေရှည်အကျိုးရလဒ်တွေနဲ့ တွေဝေမှုတွေကို ကျော်ဖြတ်ရတဲ့အခါလည်း ရှိတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အတွက် ရွေးချယ်မှုဆိုတဲ့ စကားလုံး ဘဝမှာ ပေါ်လာတိုင်း စွန့်လွှတ်ရမှာက စ၊ စဉ်းစားတယ်။ နောက် အကျိုးရလဒ်တွေကို စဉ်းစားတယ်။ ရည်မှန်းချက်၊ အခြေအနေတွေနဲ့ စဉ်းစားတယ်။ နောက်ဆုံး ရည်မှန်းချက်ကတော့ တွေဝေမှုကို ရိုက်ထုတ်ခြင်းပါပဲ။ မသေချာ မရေရာ ရွေးခဲ့ရတဲ့အရာတွေ ရှိခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့် ရွေးချယ်မှုအပေါ် အောင်မြင်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ပြတ်သားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ မှားယွင်းတဲ့ ရွေးချယ်မှုတွေကို သိပ်အဆိုးကြီး ဖြစ်မသွားစေတာကိုတော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံရပါမယ်။

ကိုယ်ကျင့်တရား

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ပြည်သူ့နီတိဆိုတဲ့ ဘာသာရပ်လေး တစ်ခု သင်ပါတယ်။ နောက်တော့ အတန်းကြီးလာတဲ့အခါ မသင်ရတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ပြန်စဉ်းစားတဲ့အခါ သင်စဉ်အခါမှာသာရတဲ့ သင်္ခါရဆိုတဲ့ သဘောတရားအတိုင်း ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးပဲ မှတ်မိပါတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးနဲ့ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝတစ်ခုလုံး ဝေးကွာလာပြီးတဲ့နောက် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရတာကတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အထူးပြုဘာသာရပ်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ စီမံခန့်ခွဲမှု ဘာသာရပ်ပါ။ အဲဒီ ဘာသာရပ်မှာ ကိုယ်ကျင့်တရားရဲ့ အရေးပါမှုတွေကို အခန်းတော်တော်များများ နေရာပေးပြီး သင်ရပါတယ်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ် စီးပွားရေးပျက်ကပ်မှာ လုပ်ငန်းကြီးတော်တော်များများကို ဦးဆောင်တဲ့ အမှုဆောင်အရာရှိပိုင်းတွေရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်ကွက်မှုတွေကို တွေ့လာရပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ စီမံခန့်ခွဲမှု ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်တွေမှာ အရေးပါတဲ့ အခန်းကဏ္ဍတစ်ခုက ပါဝင်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်ခါတစ်ရံ မှာ ရည်မှန်းချက်တွေ၊ လိုချင်တဲ့အရာတွေကို ရအောင်လုပ်ယူတဲ့အခါ၊ ရအောင် ကြိုးစားတဲ့အခါ၊ ရနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေကို ရွေးချယ်ရတဲ့အခါတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ရည်မှန်းချက်တွေကလည်း တခြားသော သူများရဲ့ ရည်မှန်း

ချက်နဲ့ လာတူတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပြုအမူတွေက ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းတွေ ဖြစ်လာတတ်ပါတယ်။ ဘယ်အပြုအမူကိုတော့ ဘာကြောင့် လုပ်မယ်၊ ဘယ်လိုကြောင့်တော့ ဘယ်အပြုအမူကို မလုပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ရတွေဟာ ကိုယ်ကျင့်တရားပါ။

ကိုယ်လုပ်လိုက်တဲ့ အပြုအမူအပေါ် ကိုယ်က တရားတယ်ထင်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်က မတရားဘူးထင်တဲ့အရာတွေ ရှိလာမှာပါပဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ မှာလည်း ဝေခွဲရခက်တဲ့ အမှားအမှန် မကွဲပြားတဲ့ အပြုအမူတွေကို ရွေးချယ် ရတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပြုအမူတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ကျင့် တရားကပဲ ဦးဆောင်မှုပေး ရွေးချယ်သွားစေတာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် တို့ကို ငယ်စဉ်က ဆုံးမတဲ့အခါ လူတော်ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်ဖို့ လမ်းစဉ် တိတိကျကျရှိပြီး ကြိုးစားလို့ရပေမယ့် လူကောင်းဖြစ်ဖို့ကတော့ ခဲယဉ်းပါ တယ်။ ကိုယ့် အမြင်မှာရော၊ သူတစ်ပါးအမြင်မှာပါ လူကောင်းဖြစ်ဖို့က ပိုပြီး ခဲယဉ်းပါတယ်လို့ ဆုံးမကြတာပါ။ ဒီတော့ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုတာက လည်း ကိုယ်က တရားတယ်ထင်လို့ ပြုကျင့်ခြင်းသဘောတွေ ပါနေတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ဆွေးနွေးတဲ့အခါ ဘယ်ဟာ မှန်တယ်၊ ဘယ်ဟာ မှား တယ်ဆိုတာတွေထက် လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်အခြေအနေမှာ ဘယ် ဟာမှန်တယ်ဆိုပြီး ပြဋ္ဌာန်းသတ်မှတ်ချက်တွေနဲ့ သူရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာလေးတွေ ကိုပါ ထည့်သွင်းစဉ်းစားမှသာ သူ တရားတယ်၊ မတရားဘူး ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာ ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ အကြမ်းဖျင်း ယူဆပါတယ်။

လွတ်လပ်ခြင်း

လူသားတွေရဲ့ သဘာဝကိုက လွတ်လပ်လိုကြတာပါ။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်ပါ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေလိုကြတယ်။ အချုပ်အနှောင် မခံလိုကြဘူး။ သူတစ်ပါးက ဖိနှိပ်လာပြီဆိုရင်လည်း လွတ်လပ်ခြင်းကို တောင့်တတတ်ကြတာ လူတိုင်းရဲ့ သဘာဝပါ။ ဒီတော့ လွတ်လပ်ခြင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးကလည်း ဘဝမှာ ရှောင်ကွင်းသွားလို့ မရတဲ့ စကားလုံးပေါ့။ လွတ်လပ်ခြင်းကိုတော့ ကျွန်တော်က လွတ်လပ်ရေးနေ့တွေနဲ့ တွဲပြီး မှတ်မိနေပြန်ရော။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ဟာ နိုင်ငံတိုင်းလိုလိုမှာ ရှိတတ်ကြတော့ သတင်းစာတွေ ဖတ်တဲ့အခါ ကိုယ့်နိုင်ငံအကြီးအကဲက တခြားနိုင်ငံရဲ့ လွတ်လပ်ရေးနေ့တိုင်း လှမ်းလှမ်း သဝဏ်လွှာပို့တိုင်း ကျွန်တော် အဲဒီ စကားလုံးကို တွေ့နေရတာပါပဲ။

လွတ်လပ်ခြင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးကို တွေ့တိုင်း စဉ်းစားမိတာ တစ်ခုကတော့ လူတိုင်းဟာ လွတ်လပ်တာကို လိုချင်ကြပေမယ့် လွတ်လပ်တိုင်းရောကောင်းရဲ့လားဆိုတာပါပဲ။ လွတ်လပ်ခြင်းဆိုတာ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုအောက်ကနေ လွတ်မြောက်ခြင်းသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ အုပ်ချုပ်မှု၊ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းအောက်မှာ မိမိကိုယ်ကို တာဝန်သိစိတ်နဲ့ ထိန်းချုပ်ခြင်း အဖြစ်ကို ပြောင်းလဲခံယူလိုက်ခြင်းဟာလည်း တစ်နည်းပါပဲ။ လွတ်လပ်တဲ့ အခြေအနေကို မထိန်းချုပ်နိုင်ရင်၊ တာဝန်ယူမှုဆိုတဲ့ အသိတရားထည့်မပေးနိုင်ရင်၊

ရမ်းကားခြင်းဆိုတဲ့ တစ်ဖက်စွန်းက စကားလုံးဆီ အဓိပ္ပာယ်ပြောင်းသွားနိုင် တာကို သတိပြုသင့်ပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီခေတ်မှာ တောင်းဆိုလာကြတဲ့ အခွင့်အရေးပေါင်းများစွာထဲက လူ့အခွင့်အရေးဆိုတာ လွတ်လပ်မှုကို အခြေခံထားတာပါ။ လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်နိုင်မှု၊ လွတ်လပ်စွာ သွားလာ နိုင်မှု၊ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုနိုင်မှု စတာတွေကို တောင်းဆိုလာတာနဲ့အမျှ အဲဒီ လွတ်လပ်မှုတွေရဲ့ နောက်ကွယ် က ကိုယ့်အပြုအမူကြောင့် သူတစ်ပါး လွတ်လပ်ခွင့်၊ သူတစ်ပါး အခွင့်အရေးကို မထိခိုက်စေရပါဘူးဆိုတဲ့ တာဝန် ခံနိုင်မှု၊ တာဝန်သိတတ်မှု၊ တာဝန်ယူမှု စတဲ့ အရာတွေကိုလည်း ထည့်သွင်း စဉ်းစားရမှာပါ။

သစ်ရွက်တစ်ရွက် ကြွေတာက လွတ်လပ်သွားတာ ဖြစ်သလို၊ ငှက် တစ်ကောင်ကို လှောင်အိမ်က လွှတ်ပေးလိုက်တာလည်း လွတ်လပ်သွားတာ ပါပဲ။ သစ်ရွက်ဟာ မိမိကိုယ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်လို့ မြေပြင်သက်ဆင်းရပေမယ့် ငှက်ဟာ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်သူ၊ မိမိ စွမ်းပကားကို အသုံးချနိုင်သူမို့ ဟိုးကောင်းကင်ယံမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျံသန်းသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါ့ ကြောင့် လွတ်လပ်ခြင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးကို အခွင့်အရေးတွေနဲ့တင်မကဘဲ တာဝန်ယူနိုင်မှုနဲ့ မိမိရဲ့ ကိုယ်ပိုင်စွမ်းအားအပေါ် မှီခိုနိုင်မှု စတာတွေကိုပါ ယှဉ်တွဲသိမြင်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားရပါဦးမယ်။

ဝိသုဒ္ဓိ

စွန့်စားခြင်း

စွန့်စားခြင်း (risk) ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကျွန်တော်တို့ စီမံခန့်ခွဲမှု ဘာသာရပ်မှာ ခဏ ခဏ ကြားရလေ့ရှိပါတယ်။ ထို့အတူ စွန့်စားမလား ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကလည်း ကျွန်တော်တို့နေ့စဉ်ဘဝရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် တော်တော် များများမှာ အရေးပါ အရာရောက်တဲ့ အမေးစကားလုံးအဖြစ် ရှိနေပါတယ်။ စွန့်စားခြင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ကျွန်တော်ကတော့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်သော၊ ကိုယ့်အား ဆိုးကျိုးဖြစ်စေနိုင်သော အခြေအနေတစ်ရပ်ဆီသို့၊ ထိုအခြေ အနေမှရရှိမည့် အကျိုးတရားကို မျှော်ကိုး၍ ဝင်ရောက်ခြင်းလို့ပဲ သတ်မှတ် ပါတယ်။

စွန့်စားမှုဆိုတာ အန္တရာယ်ချည်းပဲ ပေးနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကျိုး အမြတ်လည်း ရနိုင်ပါ့မယ်။ စွန့်စားမှုတိုင်းမှာ အန္တရာယ် (သို့) ပေးဆပ် ရတာ ကြီးလေလေ၊ ရလာနိုင်တဲ့ အကျိုးအမြတ် များလေလေပါပဲ။ ကျွန်တော်စွန့်စားမှုကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်တဲ့အခါမှာ 'ဖြစ်နိုင်တယ်' ဆိုတဲ့ မသေချာတဲ့ စကားလုံးကိုပဲ သုံးပါတယ်။ အတိုချုပ်ပြောရရင် စွန့်စားမှုဆိုတာ မသေချာမှုထဲကို တိုးဝင်ခြင်းပဲ မဟုတ်လား။ အောင်မြင်နိုင်ခြေ ၅၀၊ ဆုံးရှုံး နိုင်ခြေ ၅၀ ရှိတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုထဲကို တိုးဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်က လွယ်ကူ လှတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဖက်က ရင်ဆိုင်ရမယ့် ရှုံးနိမ့်နိုင်ခြေနဲ့ တစ်ဖက်က ရရှိမယ့်အကျိုးအမြတ်ကို ချိန်ထိုးဆုံးဖြတ်ခြင်းက ကျွန်တော်တို့

ကို တွေဝေမှုတွေ ဖြစ်စေပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော် ရွေးချယ်ရပါတော့မယ်။ စွန့်စားမယ်၊ မစွန့်စားဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်တို့အတွက် အဓိကမကျသေးပါဘူး။ စွန့်စားတော့မယ့်အခါ ဘာကြောင့် စွန့်စားမယ်ဆိုတာကိုပဲ ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ ဘာလို့ဆို စွန့်စားမှုကို စတင်လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ အောင်မြင်နိုင်ခြေ ၅၀ ဟာ စိန်ခေါ်မှုတွေကို အန်တုနိုင်တဲ့ ဇွဲနဲ့ အပြည့်အဝ သက်ဆိုင်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဇွဲဆိုတဲ့ အရာကိုရဖို့က လည်း ရှေ့က ဘာကြောင့် စွန့်စားမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက် ခိုင်မာမှ ဖြစ်မှာကိုး။ ဟုတ်ပါတယ်။ စွန့်စားမှုဆိုကတည်းက မသေချာမှုတွေ၊ ကျရှုံးမှုတွေ၊ အန္တရာယ်တွေပါ ပါလာပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘဝတိုးတက်ဖို့၊ အောင်မြင်ဖို့ ကိစ္စမှာ စွန့်စားမှုဆိုတာ လိုအပ်တယ်ဆိုတာ လောကကြီးထဲမှာ နေတာကြာလာလေ ပိုသိသာလေပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရှေ့က အောင်မြင်ခဲ့သူတွေ၊ ကိုယ် လေးစားအားကျရသူတွေဟာ စွန့်စားရာက အောင်မြင်ခဲ့သူ အများစုပါလားလို့ပဲ အားတင်းရင်း ဆုံးရှုံးနိုင်ခြေ ၅၀ ကို မျက်ကွယ်ပြုရပါတယ်။ ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်၊ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ဇွဲဆိုတာလေးတွေတော့ အစဉ်အမြဲ ဆောင်ထားရမှာပေါ့နော်။

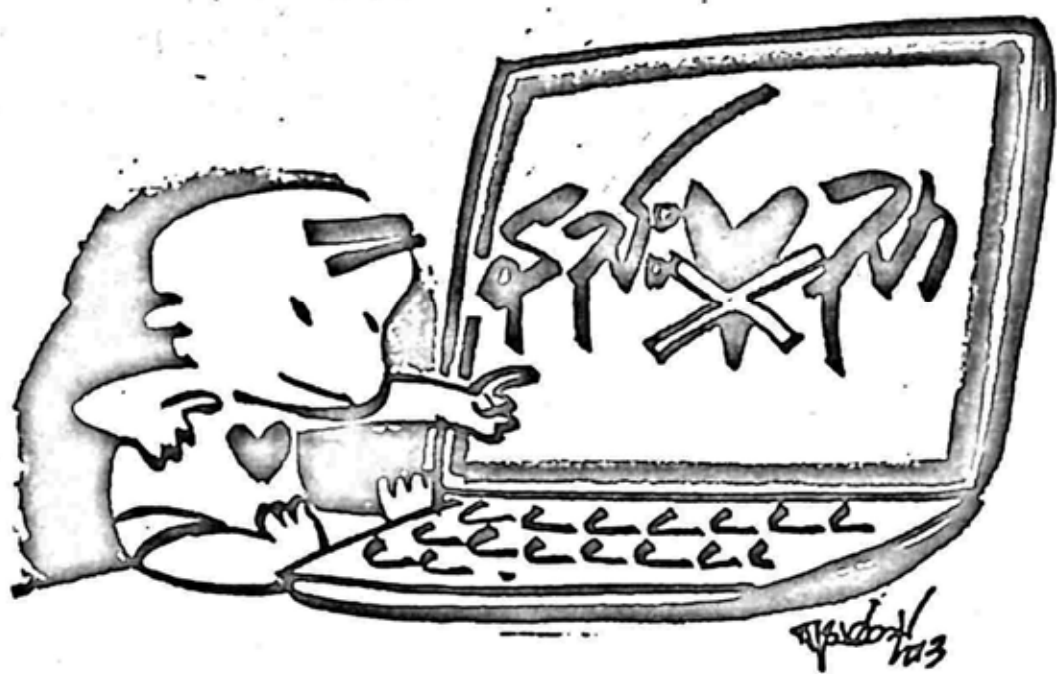
ရင့်ကျက်ခြင်း

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ကျောင်းပိတ်လို့ ရန်ကုန် ခဏပြန်ပါတယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို မတွေ့တာကြာလို့ လိုက်နှုတ်ဆက်တဲ့အခါ ဆရာမတစ်ယောက်က ပြောတယ်။ မင်းတောင် တော်တော် ရင့်ကျက်လာပြီပဲတဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ နာရီဝက်လောက် စကားတွေပြောပြီးနောက် မှတ်ချက်ချလိုက်တဲ့စကားပါ။ လူကြီးဆန်တယ်၊ ရင့်ကျက်တယ်တို့ နည်းတူပဲ ကလေးဆန်တယ်၊ ဒီလူ မရင့်ကျက်သေးဘူး စတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအမူအပေါ် အခြားလူတစ်ယောက်က မှတ်ချက်ချတဲ့ စကားလုံးတွေပါ။ အဲဒီတော့ ဆရာမဆီက ပြန်အလာ ကျွန်တော် တွေးမိတယ်။ ‘ရင့်ကျက်ခြင်း’ ဆိုတာ ဘာလဲပေါ့။ ရင့်ကျက်ခြင်းဆိုတာ အသက်အရွယ်နဲ့တော့ ထပ်တူမကျတာတော့ သေချာတယ်။ ဘာလို့ဆို တချို့ အသက်အရွယ်ရနေတဲ့လူ တချို့လည်း ကလေးဆန်တယ် ဘာညာ ကျွန်တော် ကြားဖူးတာကိုး။ အဲဒီတော့ ရင့်ကျက်ခြင်းဆိုတဲ့ စကားလုံးဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မေးခွန်းလေးတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ တချို့ကတော့ ရင့်ကျက်ခြင်းဆိုတာ ဟန်ဆောင်ကောင်းလာခြင်း၊ ခံစားချက်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်လာခြင်းလို့ လက်ခံကြတယ်။

လူဆိုတာ ရင့်ကျက်လာရင် တုံ့ပြန်မှုတွေမှာ သွေးမဆူတော့၊ သွေးဆူမလွယ်တော့ဘဲ အမှားနည်းသွားတာ ဟန်ဆောင်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

အခြေအနေကို လက်ခံနိုင်သွားတာပါ။ ကောင်းတဲ့အခြေအနေ ဖြစ်စေ၊ ဆိုးတဲ့ အခြေအနေဖြစ်စေ၊ စိတ်အေးအေးထား ကိုင်တွယ်သွားနိုင်ခြင်းကိုသာ ရင့်ကျက်ခြင်းလို့ ကျွန်တော်ကတော့ မြင်ပါတယ်။ ရင့်ကျက်ခြင်းဟာ အတွေ့အကြုံနဲ့ ယှဉ်ပြီးတော့လည်း ပေါ်ပေါက်လာတတ်ပါတယ်။ ကောင်းသော ဆိုးသော အခြေအနေ မြောက်မြားစွာကို တွေ့ကြုံပြီးတဲ့နောက် အားလုံး တည်ငြိမ်သွားပါတယ်။ ဘာလို့ဆို သူဟာ အတွေ့အကြုံတွေအရ ဘယ်လို ထိန်းချုပ်ရမလဲ သိသွားလို့ပါ။ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို အရှိအတိုင်း လက်ခံလိုက်မယ်။ အဲဒီ လက်ခံလိုက်ရတဲ့ အခြေအနေနဲ့ လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်အောင် ဘယ်လို နေမလဲဆိုတာ တွေးတောနိုင်ခြင်းကို ကျွန်တော်ကတော့ ရင့်ကျက်ခြင်းလို့ပဲ သတ်မှတ်ချင်ပါတယ်။ အမြင်တွေဟာလည်း မတူကြတာ မို့ အမေက ကလေးဆန်တယ်၊ စိတ်လျှော့လို့ ပြောနေရတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာမက ရင့်ကျက်လာပြီလို့ ပြောတာ ကျွန်တော် ဆရာမရှေ့မှာ ဟန်ဆောင် ကောင်းခဲ့လို့ များလားလို့ပဲ တွေးနေမိပါတော့တယ်။

နည်းပညာ

နည်းပညာဆိုတဲ့ ဝေါဟာရဟာလည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နေ့စဉ်ဘဝတွေမှာ သိသိသာသာတစ်မျိုး၊ မသိမသာ တစ်မျိုး လူတွင်ကျယ် ဝင်လုပ်လာတဲ့ စကားလုံးတစ်ခုပါ။ နည်းပညာလို့ဆိုလိုက်တာနဲ့ ကွန်ပျူတာတွေ၊ စက်ပစ္စည်းတွေ၊ တိုးတက်လာတဲ့ လူနေမှုစနစ်တွေ၊ သက်သာလာတဲ့ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းဆောင်တာတွေ၊ စနစ်ကျလာတဲ့ စာရင်းဇယားတွေ စတာတွေကို ပြေးမြင်မိမှာပါပဲ။ နည်းပညာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်မှု စနစ်တွေ ပြောင်းလဲလာရတယ်။ နည်းပညာကြောင့် ကျွန်တော်တို့တွေ အဆင်ပြေလာတယ်ဆိုတာ ငြင်းချက်ထုတ်လို့ မရတဲ့ နည်းပညာရဲ့ လောကအပေါ် ကောင်းကျိုးတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကောင်းကျိုးတွေချည်းပဲ ပေးတဲ့အရာဆိုတာ လောကမှာ မရှိသလောက် ရှားပါတယ်။ ထို့အတူပဲ နည်းပညာမှာလည်း သူ ပေးနိုင်တဲ့ အဖိုးတန် ကောင်းကျိုးတွေနဲ့အတူ သူ့ကို ခံယူသုံးစွဲခြင်းဖြင့် ရလာနိုင်တဲ့ ဆိုးကျိုးတွေလည်း ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ လက်ခံရပါမယ်။

နည်းပညာကိုပဲ အားကိုးလာတဲ့အခါ လူသားတွေရဲ့ ပင်ကိုရှိနေတဲ့ အရည်အချင်းတွေ လျော့ကျလာတယ်ဆိုတာ မငြင်းနိုင်တဲ့အချက်ပါပဲ။ များသောအားဖြင့် ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်လို့မရတဲ့ (Soft things) လို့ ခေါ်တဲ့ နူးညံ့တဲ့အရည်အချင်းတွေပါ။ လူသားတွေက ကြင်နာတတ်တယ်၊ သနားတတ်

တယ်။ အချင်းချင်း စောင့်ရှောက်တတ်တယ်။ နွေးထွေးတယ် စတဲ့ အရည်အချင်းတွေဟာ အတိတ်ခေတ်တွေနဲ့ ယှဉ်ရင် မျက်မှောက်ခေတ်မှာ စာတမ်းတွေ၊ လေ့လာချက်တွေကောက်ယူပြီး ဆွေးနွေးအဖြေရှာရလောက်တဲ့အထိ ကျဆင်းလာတာကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်နေရပါတယ်။ မဝေးကွာသေးတဲ့ ကျွန်တော့် ကလေးဘဝက လမ်းပေါ်မှာ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေတဲ့အချိန်၊ ယနေ့ခေတ် ကလေးတွေကတော့ အိုင်ဖုန်း၊ အင်တာနက်၊ နက်ဝါ(ခ်) ဂိမ်း စတဲ့ နည်းပညာတွေနဲ့ ယဉ်ပါးနေကြတယ်။ အဲဒီ နည်းပညာလောကထဲက နေ့ မထွက်နိုင်တာနဲ့အမျှ ထိုကလေးတွေ ကြီးလာတဲ့အခါ စက်ရုပ်ဆန်ပြီး နွေးထွေးမှုတွေ ကင်းမဲ့လာကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော် ခဏနေခဲ့ရတဲ့ စင်ကာပူဆိုတဲ့မြို့ဟာ အလွန်ကို နည်းပညာတိုးတက်တဲ့မြို့ပါ။ သူတို့ဟာ လူတော်တော်များများ အားကျလောက်တဲ့ နည်းပညာ အကူအညီတွေ၊ အဆင့်မြင့်လှတဲ့ စနစ်တွေနဲ့ နေထိုင်ရတာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မျက်နှာတွေမှာ ကြင်နာမှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေတယ်။ ရထားတွေပေါ်မှာ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ မတ်တတ်ရပ်နေရင် ထပေးတဲ့လူတွေ ရှားတယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေဟာ စောင့်ရှောက်တဲ့သူကင်းမဲ့တဲ့အပေါ် အထီးကျန်မှုတွေ၊ အားငယ်မှုတွေနဲ့ နေထိုင်ရတယ်။ ဒါက ဥပမာတစ်ခုမျှသာပါ။ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ နွေးထွေးမှုတွေဟာ လူနေမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားမှုအတွက် နည်းပညာဆိုတဲ့ စကားလုံးလေးဆီကို ပေးအပ်လိုက်ရမှာပဲလား။ လူတွေကိုယ်တိုင်ရဲ့ အမှားပဲလားဆိုတဲ့ အတွေးဟာ နည်းပညာဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေတိုင်း ကျွန်တော့်ကို တစ္ဆေခြောက်တုန်း။

